

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **D.H.N.** , narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2019, č. j. MV-37168-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 12. 2018, č. j. OAM-21703-16/DP-2018, (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22. 1. 2019, č. j. OAM-21703-21/DP-2018), jímž byla podle dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce zásadně nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ. Dle jeho názoru žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Rozhodnutí zcela rezignuje na řádné posouzení skutkového stavu k aktuálnímu datu a formalisticky se váže pouze na to, zda dřívější forma podnikání žalobce naplňovala některé ustanovení cílící na nevyhovění jeho žádosti. Žalobce rovněž v podané žalobě tvrdil, že ani dříve, ale tím méně nyní nenaplnuje tzv. „*jinou závažnou překážku*“, skrze kterou je mu povolení neprodlouženo.
3. Žalobce měl za to, že správní orgán nepostupoval tak, aby ve věci byl zjištěn skutečný stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. že správní orgán skutečnosti, které vyplývají ze spisu, vyložil nesprávným způsobem a dovedl nesprávné a zavádějící závěry. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy.
4. Žalobce správnímu orgánu doložil řadu dokumentů dokládajících, že se na území věnuje podnikání a že plní veškeré své zákonné povinnosti s tím související. Ve spise jsou založeny smlouvy o dílo uzavřené s jeho obchodním partnerem společností BONTU Invest s.r.o., faktury, daňová přiznání, smlouvy o podnájmu podnikatelských prostor i náčiní, které žalobce používá k podnikání. Žalobce má platné živnostenské oprávnění, řádně platí daně a odvádí zákonné odvody na veškerá pojištění. Není tedy pochyb o tom, že splnil veškeré formální předpoklady pro výkon podnikání. Žalovaná však měla za to, že z materiálního hlediska nelze činnost žalobce považovat za výkon podnikání, ale za závislou práci, s čímž žalobce zásadně nesouhlasí. Pokud žalovaná dospěl k takovému závěru, je její povinností jej řádně odůvodnit přinejmenším na úrovni, na jaké by tak činil kompetentní orgán odpovědný za výkon dozoru a kontroly práce.
5. Dále žalobce namítal, že správní orgán dovozuje svoje závěry pouze z protokolu o pohovoru k trvalému pobytu, a žalobce k věci ani samostatně nevyslechl. Toto má bezpochyby přesah i na ustanovení § 3 správního řádu, neboť s ohledem na nedostatek důkazů nemůže správní orgán podložit své závěry o výkonu nelegální činnosti žalobce, což však v rozporu s tímto ustanovením učinil. To, že správní orgán tvrdí, že má tuto skutečnost za prokázanou, ještě neznamena, že skutkový stav byl skutečně zjištěn nade vší pochybnost. Protokol z výslechu v rámci jiného, byť nesouvisejícího řízení, jistě může subsidiárně posloužit jako podpůrný materiál pro rozhodnutí, nemůže však být důkazem klíčovým a jediným, jak je tomu v daném případě.

6. Žalobce rovněž namítal, že k pochybení při práci s důkazním materiálem došlo také v části odůvodnění (potažmo aprobační napadeným rozhodnutím), která žalobci přičítá k tíži předložení příjmových dokladů jako „*zapadající do jeho jednání vůči České republice, zcela jistě mimo veřejný zájem.*“ Žalobce trval na tom, že činnost, kterou vykonával, nebyla v žádném směru nelegální, proto neměl důvod předkládat jiné doklady než ty, které jsou po něm Ministerstvem vnitra jako po osobě samostatně výdělečně činné žádány. Jakýkoli jiný postup by byl v rozporu se zákonem a sám neměl důvod se domnívat, že by správní orgány rozporovaly opravdovost jeho živnosti, proto odmítal, aby mu tento řádný, transparentní a zákonný postup byl vytýkán a on byl ilustrativně „*staven do vzorce*“ tvrzené nelegální činnosti.
7. Žalobce trval na tom, že posouzení, zda se jedná o podnikání, či závislou činnost je předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, avšak řízení o ní neproběhlo a ani nebylo správní orgánem nijak iniciováno. Je nepřípustné, aby celé rozhodnutí správního orgánu bylo postaveno na jeho spekulacích, což samozřejmě odporuje zásadě o zjištění skutkového stavu, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že účel pobytu plní a podniká v souladu s právními předpisy. S ohledem na to namítal neoprávněnost správního orgánu posuzovat tuto otázku, ale také nedostatečně zjištěný skutkový stav, na základě kterého toto posouzení, ke kterému je nepřislušný, staví.
8. Žalobce považoval tento postup správního orgánu za postup rozporný s § 2 odst. 2 správního řádu, tedy za uzurpování pravomoci, která správnímu orgánu nebyla svěřena a dále za postup v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce nad rámec výše uvedeného poukazoval na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, který výslovně vylučuje z možnosti správního orgánu vytvořit si o určité záležitosti úsudek, úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, jak správní orgán sám v odůvodnění svého rozhodnutí přiznává, správnímu orgánu nenáleží pravomoc rozhodnout o tom, zda ke spáchání deliktu došlo či nikoliv. Vzhledem k tomu, že celé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu stojí právě na tvrzení, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, k čemuž však neměl správní orgán pravomoc, je dle jeho názoru toto rozhodnutí naprosto nezákonné a nepřezkoumatelné.
9. Žalobce disponuje platným živnostenským oprávněním, podniká na vlastní účet, řádně hradí veškeré povinné zákonné odvody dle povinností živnostníka a řádně odevzdává rovněž pravidelně daňové přiznání a následně odvádí daň z příjmu. Žalobce se tedy nejen že chová jako živnostník a vykonává podnikatelskou činnost, ale také živnostníkem je, a to jak po materiální, tak formální stránce. Správní orgán se však snaží v rámci svého rozhodnutí tvrdit opak, a sice že činnost, kterou žalobce vykonává, není podnikáním, nýbrž výkonem závislé, resp. nelegální práce. Správní orgán toto své tvrzení následně dlouze odůvodňuje, avšak značně tendenčně a s nesprávnou argumentací, která odporuje právnímu rámci dané problematiky. Sám si stanovuje některá kritéria, která však lze jednoduše vyvrátit rozmanitostí živnostenské praxe. Např. vytýkané konstantní místo výkonu živnosti s evidencí příchodu a odchodu je zcela běžnou praxí coworkingových center určených téměř výlučně pro osoby samostatně výdělečně činné. Vázanost příkazy spolupracujícího subjektu a umožnění jemu kontroly je typicky znakem smlouvy o díla dle § 2592 a § 2593 občanského zákoníku. Není ani nezvyklé, když objednatel se zhotovitelem sjedná místo výkonu díla tak, aby byla snáze realizovatelná jeho kontrola, s tímto naopak občanský zákoník v § 2599 explicitně počítá. Naopak kritérium, které je ryze typické, například proměnlivost pracovní doby včetně práce o víkendech, interpretuje

správní orgán „*ba naopak*“ jako znak závislé práce. Ke zhodnocení činnosti žalobce jako závislé práce tak nejen nebyl kompetentní a pověřený zákonem, ale zejména tak učinil mimo jakýkoli standard této kontrolní činnosti realizované primárně oblastním inspektorátem práce.

10. Žalobce dále uváděl, že předmětnou činnost vykonával s vlastními prostředky, na vlastní účet a odpovědnost, a především na základě smluvního vztahu - smlouvy o dílo. Vykonával svou činnost sice ve spolupráci, ale nezávisle na pokynech objednatele (společnosti Gemtek.cz s.r.o.), zcela jistě se nejednalo o závislou, resp. nelegální práci, jak tvrdí správní orgán. Druh práce, který žalobce vykonával, nemusí být v žádném případě vykonáván pouze na základě zaměstnaneckého poměru a pouze pro její charakter a proto, že ji často vykonávají zaměstnaní nekvalifikovaní dělníci, nemůže být stigmatizována pro výkon živnosti. Žalobce může v rámci zakázky navíc opakovat jednu a tu samou činnost stále dokola, neboť vykonávaná činnost je ryze v dispozici kontrahentů. Nemělo by ani být s podivem, že v rámci výkonu živnosti se žalobce specializoval na velmi konkrétní činnosti, je-li po nich poptávka. V tomto ohledu je nutno zdůraznit princip autonomie vůle obou kontrahentů, projevující se právě výběrem smluvních stran a obsahu závazku. Správní orgán svou právní úvahou odůvodňuje, proč se v případě žalobce nejedná o výkon živnosti, nýbrž nelegální práci. Účastník řízení přitom samostatně na vlastní účet a odpovědnost vykonává výdělečnou činnost, činí tak soustavně a za účelem dosažení zisku, kterého dle daňových přiznání také dosahuje. Samostatnost činnosti je u žalobce zjevně dána tím, že má zakázku na konkrétní činnost a tuto pak vykonává, přičemž tuto činnost pro zadavatele vykonává na základě konsensu, resp. mu není určována direktivně tak, jako je tomu v pracovním poměru.
11. Co se týče údajného nevykonávání práce na vlastní odpovědnost, tvrzení správního orgánu a jeho argumentace jsou v tomto bodě naprosto nepřekoumatelné. Žalobce nepracuje v pracovním poměru, nýbrž smluvně jako živnostník. Za této situace pochopitelně nese za svou činnost odpovědnost, tak jak stanovuje zákon, zkrátka už jen proto, že odpovídá sám za sebe z titulu právního vztahu, na jehož základě činnost vykonává – smlouvy o dílo a zároveň z titulu svého postavení živnostníka. Z odůvodnění správního orgánu de facto vyplývá, že pokud žalobce nenese odpovědnost za celý prostor, ve kterém vykonává svou činnost v tomto případě, nelze hovořit o činnosti na vlastní odpovědnost. Žalobce pouze odpovídá za svou činnost a případné důsledky z jeho práce plynoucí, což je ovšem zcela v souladu se zákonem. Dle argumentace správního orgánu by pak de facto žádný drobný živnostník nemohl být podnikatelem, neboť nevykonává činnost na vlastní odpovědnost ve smyslu odůvodnění správního orgánu. Žalobce tedy zcela jednoznačně plní účel povoleného pobytu.
12. Nepřekoumatelné je podle žalobce rovněž rozhodnutí v části, kde popisuje dobu, kdy měl být žalobci umožněn výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Přestože žalobce trvá na tom, že k takovému výkonu nikdy nedošlo, je na místě upozornit na zjevnou rozpornost rozhodnutí prvního stupně, když na str. 3 rozhodnutí konstatuje, že „*uvedený stav prokazatelně započal před počátkem uvedené doby platnosti (t. j. před 23. 8. 2016)*“. Zatímco z protokolu o kontrole v areálu pracoviště plyne toliko a pouze zjištění vázající se k době od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. Žalobce je však držitelem živnostenského oprávnění již od 23. 8. 2016 a tvrzená doba tří měsíců je v celkovém součtu téměř zanedbatelná, nikoli „*převážná*“, jak opakovaně Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí tvrdilo.
13. V návaznosti na tuto skutečnost je pak nutno revidovat závěr Ministerstva vnitra, kterým

s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 hodnotí údajně nelegální činnost žalobce jako výkon nelegální práce dosahující intenzity jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Citovaný rozsudek však explicitně podtrhuje nutnost posuzovat intenzitu této překážky a pouze pokud „*v tom kterém případě dosahuje takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou*“, pak bylo naplněno výše uvedené zákonné ustanovení. Nejenže v případě žalobce nedošlo k výkonu nelegální práce, ale zároveň tvrzená doba této činnosti je ve vztahu k celkové době pobytu žalobce zanedbatelná, nad to správní orgán absolutně neprokázal a ani neargumentoval v tom smyslu, nakolik by tato údajně nelegální činnost (jakkoli to, že by vykonával nelegální činnost, žalobce popírá) mohla naplňovat takovou intenzitu, že by šlo o jinou závažnou překážku. Správní orgány aplikovaly judikaturu zcela účelově a naopak ke svým vlastním, zákonem daným povinnostem (§ 68 odst. 3 správního řádu) přistupoval nanejvýš frivolně. Dané završily tím, že nijak neposuzovaly období od 30. 11. 2017, potažmo do okamžiku vydání rozhodnutí, kdy žalobce rozvázal spolupráci s tímto objednavatelem a nadále podniká.

14. Závěrem žalobce uvedl, že bez povšimnutí nelze ponechat přístup správního orgánu ke zjištění rodinné a soukromé situace žalobce. Mimo to, že správní orgán prvního stupně bez dalšího chybně konstatuje vědomý výkon nelegální činnosti a tím i vědomé ohrožení pobytového oprávnění své manželky, zcela pomíjí význam, který by zbavení pobytového oprávnění mělo pro jeho nezletilého syna ve Vietnamu. Zároveň také z jemu neznámých pohnutek konstatuje, že „*lze bez pochyb říci, že do současné doby se nebyl schopen začlenit do společnosti, resp. podřídit se platným zákonům České republiky, což zcela jistě není ve veřejném zájmu.*“ Pomineme-li pochybný přístup k právnímu pojmu „*veřejný zájem*“, zjištění, že by žalobce neměl po více než desíti letech pobytu v České republice být integrován, neboť měl údajně porušit platné pracovní zákony (což však popírá), je nejen neopodstatněné, ale až nezákonné. Zákon o pobytu cizinců opravdu akcentuje integraci cizince. Zároveň nikde ani v obecné rovině nenaznačuje, že by provinění se vůči zákonu mělo být překážkou v integraci, tím méně samo o sobě, bez náležitého zhodnocení typu a intenzity takového provinění.
15. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

16. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná nejprve uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám žalobce uvedla následující.
17. Žalovaná nesouhlasila s námitkou žalobce, že správním orgánem I. stupně nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalované spisový materiál obsahuje pro závěry správního orgánu I. stupně řádné podklady. Výkon nelegální práce byl zjištěn orgánem k tomu příslušným, tj. Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj. (Žalobce byl na str. 33 a 34 protokolu o kontrole ze dne 20. 6. 2018 jmenovitě uveden včetně popisu zjištěných skutečností.) Navíc odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela v souladu s obsahem spisového materiálu.
18. V souvislosti s namítanou existencí uzavřených smluv o dílo žalovaná poté odkázala na stranu 125 komentáře k zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších

předpisů (Švestka, J.; Dvořák, J.; Fiala, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek VI. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2014, 1516 s.) a dále uvedla, že v daném případě lze analogicky odkázat i na úpravu zastřené právního jednání, k níž se vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 Ad 5/2014-39.

19. Dále žalovaná uvedla, že jen těžko lze jako k věrohodným zdrojům přihlídnout k materiálům poskytnutým společností BONTU Invest s.r.o., která dle protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj vystupuje jako osoba umožňující výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Rovněž pouhé formální zapsání účastníka řízení v živnostenském rejstříku a dokládání příslušných listin ještě neznamená, že žalobce podnikatelskou činnost skutečně vykonává. Zde žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2014, č. j. 2 AS 75/2013 – 52 a byla toho názoru, že výkon závislé práce žalobcem byl dostatečně prokázán protokolem o provedené kontrole ze dne 20. 6. 2018 a protokolem o výsledku ze dne 1. 8. 2017. O samostatnosti práce žalobce podle ní nesvědčí ani případné vystavování faktur za její provedení ani skutečnost, že odváděl platby pojistného či daní jako osoba samostatně výdělečně činná. Pokud měl žalobce za to, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s otázkou skutkového stavu, měl v řízení navrhnout doplnění dokazování. Žalobce byl v rámci řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, ale nenavrhл žádné doplnění dokazování, a to ani v rámci odvolacího řízení. Žalovaná má tedy zjištění správního orgánu I. stupně za správná a úplná a podklady, ze kterých správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel, považuje za dostatečné.
20. K námitce žalobce že správní orgán I. stupně dovozuje své závěry pouze z protokolu o výsledku, který byl veden v rámci jiného nesouvisejícího řízení, žalovaná konstatovala, že ze spisového materiálu jasně vyplývá, že protokol o výsledku nebyl jediným podkladem rozhodnutí. Prokazatelně totiž správní orgán I. stupně užil vícero důkazních prostředků vhodných k dostatečnému zjištění stavu věci. Kromě svědecké výpovědi žalobce totiž vycházel rovněž z výpisu z evidence Cizineckého informačního systému, z výpisu z Živnostenského rejstříku, z protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 a z dokumentů doložených samotným žalobcem. Navíc žalobce mohl navrhnout doplnění dokazování před vydáním prvostupňového rozhodnutí, avšak neučinil tak ani po řádné výzvě správního orgánu I. stupně. Žalovaná dále poukazovala na to, že správní orgán I. stupně jednal plně v souladu s ustálenou správní judikaturou, když v řízení vycházel z výsledku žalobce, který byl proveden v rámci správního řízení o žádosti o jiný druh pobytu. V této souvislosti odkazovala především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 5 Ažs 245/2017 – 51.
21. K žalobcem namítanému překročení pravomoci žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně byl oprávněn učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda žalobce svým jednáním naplnil důvod pro zamítnutí podané žádosti či pro zrušení povoleného pobytového oprávnění včetně toho, zda se dopustil výkonu nelegální práce. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu umožňuje správnímu orgánu učinit si úsudek o otázce, jež mu nepřísluší rozhodnout, a to v momentě, kdy na této otázce závisí vydání rozhodnutí. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně byl na základě provedených důkazů prokazujících stav věci oprávněn rozhodnout, zda se žalobce porušení zákona dopustil, a to včetně právních předpisů na úseku zaměstnanosti. Žalovaná v této souvislosti poukazovala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88.

22. K námitkám žalobce spočívajících v posuzování znaků samostatné výdělečné činnosti žalovaná plně odkazovala na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
23. Dále žalovaná nesouhlasila s námitkou žalobce týkající se nesprávné interpretace výsledku žalobce. Konstatovala, že ze sdělených informací není možné považovat výdělečnou činnost žalobce za nezávislou, tzn. za takovou, která je vykonávána pod vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost žalobce, ale naopak za práci závislou, vykonávanou pro společnost Gemtek.CZ, s.r.o., prostřednictvím společnosti BONTU Invest s.r.o. Přičemž žalovaná plně odkazovala na informace sdělené žalobcem ve vztahu k jeho činnosti pro obě shora uvedené společnosti. Z jeho sdělení je podle žalované zřejmé, že žalobce dochází do areálu společnosti Gemtek.CZ, s.r.o. v pravidelný čas, jeho docházka je zaznamenávána, má nárok na 4 týdny dovolené, dohlíží na něj vedoucí, což je pracovník Gemtek.CZ, s.r.o., který mu přiděluje práci a kontroluje ho. Od společnosti Gemtek.CZ, s.r.o. dostal pracovní oděv a bylo mu přiděleno pracovní místo, které si od společnosti pronajímá, což je jeho jediný náklad. Nevykonává žádnou účetní činnost, pouze podepisuje faktury, které za něj vystaví zástupce společnosti BONTU Invest s.r.o., jenž za něj rovněž podává daňové přiznání. Žalobce se při výsledku ani jednou nezmněl o vlastním podnikání, ale hovořil pouze o práci pro společnost BONTU Invest s.r.o. a Gemtek.CZ, s.r.o. Žalovaná k tomu dodala, že z výsledku vyplynulo také to, že žalobce nedisponuje dostatečnými znalostmi ohledně fakturace jeho práce. Žalovaná tudíž činnost žalobce nepovažuje za samostatnou výdělečnou činnost, ale za činnost závislou i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenými smlouvami o dílo.
24. K námitce žalobce o stanovení doby, kdy byl žalobci umožněn výkon nelegální práce, žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně určil jako dobu počátku výkonu nelegální práce datum, ke kterému mu byl naposledy prodloužen dlouhodobý pobyt, neboť to byla doba, kterou zkoumal za účelem zjištění, zda žalobce plnil účel pobytu. Žalovaná souhlasila s žalobcem, že toto datum fakticky přesné zřejmě není, neboť dle protokolu o výsledku žalobce ze dne 1. 8. 2017, kde uvedl: „*V posledních pěti letech jsem pracoval pro společnost Bontu.*“, je zřejmé, že nelegální práci vykonává již od roku 2012. Žalovaná proto měla za to, že výkon nelegální práce po dobu více než pěti let je intenzivní překážkou, pro kterou je nutné žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnou podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
25. Závěrem se žalovaná vyjádřila k námitce žalobce týkající se nesprávného posouzení přiměřenosti rozhodnutí a jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedla, že považuje odůvodnění této otázky správním orgánem I. stupně za dostačující. Žalobce v průběhu řízení o žádosti ani v průběhu odvolacího řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti rozhodnutí. Nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. K tomu poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21 a stejně jako správní orgán I. stupně shledala napadené rozhodnutí ve světle všech známých skutečností přiměřené ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
26. S ohledem na právě uvedené žalovaná navrhovala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

27. Při jednání žalovaná setrvala na svém dosavadním procesním stanovisku. Žalobce ani jeho procesní zástupce se k jednání soudu nedostavili, ačkoliv byl procesní zástupce žalobce o konání jednání řádně a včas soudem vyrozuměn (viz doručenka čl. 46 soudního spisu).

V.

Posouzení věci soudem

28. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

29. Žaloba je nedůvodná.
30. Dle § 44a odst. 3 věta druhá ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona. Podle § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
31. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 8. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 22. 3. 2008, poslední pobytové oprávnění bylo uděleno na dobu od 23. 8. 2016 do 22. 8. 2018.
32. Dne 1. 8. 2017 byl žalobce prvostupňovým orgánem za účasti tlumočníka v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu (dále jen „jiné řízení“) vyslechnut, když žalobce vypověděl, že v Gemteku pracuje asi čtyři roky, jinou výdělečnou činnost nevykonává, je placený od kusu, pracovník Gemteku mu každý den přidělí práci, kontroluje ji a spočítá zpracované výrobky, pracuje vždy od 6 do 18 hodin, evidence docházky probíhá otisky prstů, žalobce dostal přidělenou stůl, židli a pracovní oděv, platí za pronájem místa, jeho vedoucím (mistrem) je pracovník Gemteku, fakturu mu připraví Bontu a on ji podepíše, Bontu mu zpracovává i daňové přiznání, dovolenou by musel hlásit mistrovi. Žalobce dodal, že manželka pracuje též v ČR, o syna se ve Vietnamu starají rodiče žalobce.
33. Ve spise je založen i protokol o kontrole OIP provedené dne 9. 11. 2017 a 8. 1. 2018 ze dne 20. 6. 2018, jejímž výsledkem bylo kontrolní zjištění, že BONTU Invest s. r. o. žalobci umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah (nelegální práce) nejméně v době od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. Rozhodnutím žalované čj. MV-144138/4/SO-2017 ze dne 17. 1. 2018 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, a rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutí bylo odůvodněno čtyřletou nelegální prací

žalobce a neplněním účelu pobytu (podnikání).

34. Žalobce se následně seznámil s podklady pro rozhodnutí, aniž se k nim vyjádřil.
35. Prvostupňový správní orgán své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu (nevykonával podnikání) nejméně od 23. 8. 2016 od 30. 11. 2017, což znamená, že účel pobytu neplnil po převážnou dobu posledního povoleného pobytu, čímž nastala jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Prvoinstanční orgán své rozhodnutí opřel o závěr, že žalobcova činnost ve firmě GEMTEK.CZ s. r. o. tak, jak ji popsal v rámci výsledku, není podnikáním, neboť žalobce tuto činnost nevykonával samostatně a na vlastní odpovědnost, a jde o nelegální práci. Správní orgán I. stupně žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tedy zamítl, neboť žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu.
36. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, kde uvedl, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav, když prvoinstanční rozhodnutí je opřeno toliko o protokol o výsledku žalobce v jiném řízení. Dále žalobce namítl, že prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
37. Žalovaná řádně vypořádala všechny odvolací námitky žalobce, když uvedla, že skutkový závěr o neplnění účelu žalobcem po převážnou dobu předchozího povoleného pobytu byl správně opřen o výsledky žalobce v jiném řízení a protokol OIP. Žalovaná shrnula, že prvoinstanční rozhodnutí je přezkoumatelné, protože prvoinstanční orgán v rozhodnutí vymezil neurčitý právní pojem „závažná překážka“, uvedl, v čem ji spatřuje (v neplnění účelu pobytu a v nelegálním zaměstnání po převážnou dobu posledního dlouhodobého pobytu) a zjištěný skutkový stav právně kvalifikoval – proto je prvoinstanční rozhodnutí přezkoumatelné.
38. Prvním žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. byla námitka žalobce, že ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Žalobce uvedl, že ve spisu jsou založeny smlouvy o dílo s BONTU Invest s. r. o., faktury, daňová přiznání a podnájemní smlouvy. Žalobce má živnostenské oprávnění, platí daně a odvody. Závěr o závislé činnosti žalobce nebyl správními orgány řádně odůvodněn a je nepřezkoumatelný. Přestože z protokolu OIP by měla vyplývat nelegální práce od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017, jednak se závěry správních orgánů o závislé práci se vztahují před počátek doby platnosti povolení (před 23. 8. 2016) a jednak uvedené tříměsíční období nelze označit za převážnou dobu posledního povoleného pobytu.
39. Tato žalobní námitka není důvodná.
40. Účelem pobytu, o jehož prodloužení žalobce žádal, bylo podnikání. Plnění účelu pobytu je jednou z podmínek nutných pro prodloužení povolení pobytu cizince na území ČR. Pokud cizinec účel, pro který mu bylo povolení uděleno, neplnil, resp. existuje-li jiná závažná překážka pobytu cizince na území, nelze pobyt prodloužit. Účel pobytu musí být naplněn skutečně, nikoli pouze formálně.
41. Prvoinstanční správní orgán postupoval tedy správně, pokud zkoumal, zda žalobce plnil účel svého pobytu. Závěr učiněný správními orgány z výpovědi žalobce a protokolu OIP o neplnění účelu pobytu a výkonu závislé práce odpovídá provedenému dokazování, když se správní orgány vypořádaly se všemi důkazy a srozumitelně a přesvědčivě vysvětlily, proč a k jakým závěrům dospěly. V tomto směru jsou úvahy správních orgánů logické a srozumitelně podané a soud se s nimi plně ztotožňuje a odkazuje na ně.

42. Soud se ztotožňuje s vyhodnocením dokazování provedeného ve správním řízení, že žalobce účel pobytu (podnikání) neplnil, neboť vykonával činnost závislou. Vzhledem k tomu, že se v daném řízení jedná o řízení o žádosti žalobce, bylo žalobcovou povinností tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí věci, přičemž nelze klást k tíži správním orgánům, že z výpovědi žalobce při rozhodování věci samé vycházely.
43. Pro posouzení charakteru výdělečné činnosti žalobce byly rozhodující následující skutečnosti vyplývající z výpovědi žalobce svědčící o závislé práci: Žalobce nevykonával práci samostatně ani na vlastní odpovědnost, protože uvedl, že pracuje vždy od 6 do 18 hodin (jeho docházka je evidována) a pracovník Gemteku mu každý den přidělí práci, kontroluje ji a spočítá zpracované výrobky. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že si sám nezajišťoval místo výkonu práce ani pracovní oděv. Nesamostatnost činnosti žalobce prokazuje vyjádření žalobce, že má nadřízeného (mistra – vedoucího) a že nezhotovuje své faktury, nýbrž je vyhotovuje firma Bontu, již formálně faktury vystavuje. Z výpovědi žalobce učinily správní orgány správný závěr, že žalobce nejméně od 23. 8. 2016 nepodnikal, protože sám žalobce při svém výsledku dne 1. 8. 2017 vypověděl, že v Gemteku pracuje asi čtyři roky a jinou výdělečnou činnost nevykonává. V protokolu o výpovědi žalobce přitom žalobce byl poučen o povinnosti vypovídat pravdu, protokol podepsal a stvrdil tak svůj souhlas s jeho obsahem.
44. Závěr o závislém charakteru práce žalobce byl však prokázán nejen výpovědí žalobce v jiném řízení, ale i protokolem OIP. Výsledkem kontroly OIP bylo kontrolní zjištění, že BONTU Invest s. r. o. žalobci umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah (nelegální práce) nejméně v době od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017.
45. V posuzovaném případě tedy z výpovědi žalobce a protokolu OIP jednoznačně vyplynulo, že žalobce nepodnikal a vykonával závislou práci v době předchozího povoleného pobytu od 23. 8. 2016 do 30. 11. 2017, tj. rok a čtvrt, z celkové doby povoleného pobytu dvou let. Soud považuje, stejně jako správní orgány, takovou, řádově dvou třetinovou, část doby předchozího pobytu za převážnou část.
46. Jakkoli soud přisvědčuje žalobci, že reálná paleta variant výkonu podnikání je široká a neuzavřená, v jeho případě závěr o závislém charakteru činnosti a vyloučení podnikání z výše uvedených důvodů nevzbuzuje žádné pochybnosti.
47. Správní orgány tedy dostatečně podložily závěr, že stěžovatel neplnil účel povoleného pobytu (podnikání), neboť z jeho vlastní výpovědi a protokolu OIP vyplynulo, že samostatnou výdělečnou činnost nevykonával a jeho činnost vykazovala znaky závislé nelegální práce.
48. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí následující.
49. Skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn řádně s tím, že žalobce byl ve správním řízení o jeho žádosti kromě podání žádosti zcela pasivní, k podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřil, žádné skutečnosti vyvracející závěry správních orgánů netvrdil a žádné důkazy tato oponentní tvrzení nenavrhoval. Pokud žalobce uvedl, že ve spisu jsou založeny smlouvy o dílo s BONTU Invest s. r. o., faktury, daňová přiznání a podnájemní smlouvy, pak obsah spisu toto jeho tvrzení vyvrací – žádné z těchto listin součástí spisu nejsou. Skutečnost, že žalobce formálně má živnostenské oprávnění, platí daň a odvody, závěr o skutečném nevykonávání podnikání nevylučuje (rozhodný je skutečný stav, nikoli stav formálněprávní). Soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, z něhož vyplývá, že *„účelem pobytu zcela jistě*

zákonodárce nemíní pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Závěr o závislé činnosti žalobce byl správními orgány řádně odůvodněn (str. 2 až 7 prvoinstančního rozhodnutí a str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí) a je přezkoumatelný. Závěry správních orgánů o neplnění účelu pobytu se vztahují podle obsahu prvoinstančního i napadeného rozhodnutí k době nejméně od 23. 8. 2016 do 30. 11. 2017 (viz shora), když vzhledem k době povoleného pobytu od 23. 8. 2016 do 22. 8. 2018 jde o převážnou část doby povoleného pobytu.

50. Soud shrnuje, že prvoinstanční správní orgán v rámci řízení dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud vyšel ze skutečností, které žalobce o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděl v rámci výslechu, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobce ke svému pracovnímu působení sám uváděl. Soud proto námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou. Soud má za to, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti, a provedené dokazování správně vyhodnotily ve smyslu § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladné v § 68 odst. 3 spr. ř. Žalobní námitka, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože zjištění o závislém charakteru práce žalobce nemá oporu v provedeném dokazování a má vyplývat pouze z jednoho jediného výslechu žalobce, je proto nedůvodná s tím, že, jak soud zdůrazňuje, šlo nikoli o jeden výsledek žalobce, ale výsledek žalobce a protokol OIP.
51. Nesouhlasil-li žalobce s tím, že správní orgány ve svých závěrech vycházely z jeho výslechu, lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27, kde se uvádí, že: „Podle § 169 odst. 2 (poznámka zdejšího soudu: nyní § 169j) zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Výsledek účastníka řízení je tudíž zásadně přípustným důkazním prostředkem pro zjištění skutkového stavu věci. Zároveň je podstatné, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.“ Nelze proto klást správním orgánům k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co při výslechu sám žalobce tvrdil a navíc opakovaně a konsistentně. Na účastníkovi řízení o žádosti totiž leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní, kdy žalobce neposkytl svojí vlastní aktivitou v řízení více podkladů, na jejichž základě by správní orgán mohl o povaze činnosti žalobce rozhodovat.
52. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. dubna 2017, č. j. 30A 116/2016-64, a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. dubna 2018, č. j. 3 Azs 146/2017 - 48, platí, že „Předmětem žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je posouzení, zda v daném případě neexistuje žádná zákonná překážka (ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců), která by vyloučila možnost vyhovění žádosti. Jednou z takových možných překážek je neplnění účelu pobytu, pro který byl již dříve pobyt povolen. V posuzovaném případě je účelem pobytu stěžovatele jeho podnikání. V kontextu uvedeného bylo tedy nutno ze strany správního orgánu I. stupně posoudit, zda stěžovatel podniká. Jestliže bylo

zjištěno, že výdělečná činnost stěžovatele nesplňovala znaky podnikání, nastala zde bez dalšího překážka vyhovění jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a jako takovou ji bylo nutno zamítnout.“

53. Soud ještě doplňuje odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. června 2018, čj. 2 Azs 373/2017 – 41, z něhož vyplývá ve vztahu k otázce, zda jednání cizince spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu lze kvalifikovat jako „jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dospěl k závěru, že neplnění účelu povoleného pobytu spočívajícího v podnikání je jinou závažnou překážkou pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
54. Pokud žalobce v žalobě namítal, že přičítaly žalobci k tíži předložení příjmových dokladů, námitka je nedůvodná, protože „předložení příjmových dokladů“ není žalobci vytýkáno ani prvoinstančním ani napadeným rozhodnutím.
55. Pokud žalobce namítal, že k posouzení otázky nelegální práce neměly správní orgány ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu pravomoc, pak tato námitka je též nedůvodná (žalobce ji v odvolání nevznnesl). K žádnému porušení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu ze strany správního orgánu však nedošlo. Správní orgány byly kompetentní učinit vlastní úsudek o závislé práci žalobce za situace, kdy k této otázce nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí, protože nešlo o posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt. Předmětem skutkového zjišťování správních orgánů nebyly otázky spáchání správního deliktu, ale otázka, zda žalobce plnil účel povoleného pobytu (podnikání) nebo ne, konkrétně zda žalobce vykonával závislou práci, což by neplněním povoleného účelu pobytu nepochybně bylo. Pokud správní orgány zjišťovaly a posuzovaly, zda ve vztahu k povolenému účelu pobytu (podnikání) žalobce vykonával závislou činnost nebo podnikal, plnily povinnosti kladené na ně zákonem o pobytu cizinců řádně a své kompetence nepřekročily (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88).
56. Soud popsanou právní argumentaci podporuje i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání vs. závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek. Z popsaného rozsudku vyplývá i závěr, že „Bylo-li v této souvislosti v předcházejícím správním řízení zjištěno, že výdělečná činnost žalobce znaky podnikání nenaplňovala (přičemž tento závěr, ani s ním související konkrétní skutkové okolnosti, nebyly v řízení předmětem sporu), nastala zde bez dalšího překážka, která bránila žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět, a jako taková tedy nutně musela vést k zamítnutí žádosti stěžovatele. V důsledku toho pak zároveň bylo nadbytečné provádět ze strany správního orgánu jakékoli další úkony a dokazování směřující k posouzení, zda se v případě faktické činnosti stěžovatele jednalo o závislou práci a zda byla vykonávána legálně či nelegálně.“
57. Žalobce dále žalované vytkl, že údajná nelegální práce žalobce nemohla být posouzena vzhledem ke své intenzitě jako závažná překážka pobytu na území.
58. Soud aprobuje závěr správních orgánů, že neplnění účelu pobytu po dobu cca dvou třetin doby povoleného pobytu je neplněním po převážnou dobu s tím, že účel pobytu nebyl plněn dlouhodobě a nepřetržitě. Správní orgány správně vyhodnotily tuto skutečnost jako

závažnou překážku bránící pobytu žalobce na území a své závěry logicky, přesvědčivě a podrobně odůvodnily, když soud na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů odkazuje.

59. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 10 Azs 250/2019 - 25 ze dne 9. října 2019 vyplývá, že „*Jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců] může být i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v ČR, typicky dlouhodobý výkon závislé práce bez patřičného povolení úřadu práce, tedy výkon nelegální práce (srov. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, čj. 10 Azs 197/2017-53, bod 12, ze dne 3. 7. 2018, čj. 6 Azs 178/2018-24, bod 13, a ze dne 20. 2. 2019, čj. 6 Azs 7/2019-19, bod 18). [...] hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý.*“
60. Vytýkal-li žalobce správním orgánům, že neposuzovaly výdělečnou činnost žalobce v období od 30. 11. 2017, pak ani zde nedošlo k pochybení, protože zjistily-li správní orgány závažnou překážku bránící pobytu žalobce na území, dalším se zabývat nemusely. Měl-li žalobce za to, že skutečnosti nastalé po 30. 11. 2017 by byly v jeho prospěch, mohl v tomto směru ve správním řízení vznést tvrzení, označit důkazy k nim, příp. důkazy předložit. Nic z toho však žalobce neudělal, proto správní orgány nepochybily, když se těmito skutečnostmi nezabývaly.
61. V poslední žalobní námitce žalobce vytýkal správním orgánům nesprávné posouzení rodinné a soukromé situace žalobce.
62. Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. musí soud při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumávat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Soud se tedy zabýval tím, že zda tuto námitku uplatnil žalobce ve správním řízení a zjistil, že tomu tak nebylo. Žalobce v odvolání proti posouzení přiměřenosti v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nebrojil. Jelikož žalobce takovou námitku v odvolacím řízení neuplatnil, žalovaná se s ní v napadeném rozhodnutí tudíž zabývat nemohla. Vzhledem k tomu nemůže být žalobcova námitka důvodná, protože jejím nevypořádáním nemohlo dojít k porušení povinností žalované při vydání napadeného rozhodnutí a ke zkrácení práv žalobce ve správním řízení, tudíž nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že se přiměřeností rozhodnutí v rozsahu odpovídajícím informacím známým prvoinstančnímu orgánu ze spisu, evidencí a výsledku žalobce prvoinstanční orgán zabýval na str. 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí, když podle soudu při správní úvaze o přiměřenosti nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení ani je nezneužil.
63. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

64. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná se nároku na náhradu nákladů řízení výslovně při jednání soudu vzdala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu